

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก

๓๘๖๖ พรางดาว

๓๘๖๖

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก บุ๊ดพิเศษ

ঠঃৱন্পৰাঙ্গদাৰ

କାବ୍ୟ Z ଲେଖନ

সংগ্রহিত কর্তৃতাম প্রকাশ প্রক্ষেপ লিখিত প. স. 2537
লেখন মাত্রান্তর সাকল প্রজাহন সৈ সি. বি. 978-616-06-0784-6

ଗାଫପରାଗବ ଲେଖନ ଶୁଣ୍ଣି

ଜାଦପିମଫିଦ୍ୟ

ବରିଷ୍ଠ ଜେମ୍‌ସୈ ପବଲିଶର୍ସ ଜାକାଡ
285/33 ଧନନାରାଧନ ନିବାରି ଏଖାଙ୍କବାଙ୍ମିନର୍
ଖେତବାଙ୍କଗକନ୍ଦିଯ ଗ୍ରୁଗର୍ହ 10700
ଟିଫରିକ୍‌ପର୍ 0-2840-4800 ଟିଫରିକ୍‌ପର୍ 0-2840-4848
ଇମେଲ editor@jamsai.com
ଓବିଲ୍ ପେଟ୍ର୍ସ୍ ଓବିଲ୍ସ୍ ପେଟ୍ର୍ସ୍ ପେଟ୍ର୍ସ୍

ଜାଦଜାହନାଯାତ୍ମାପରାଗବିଦ୍ୟ

ବରିଷ୍ଠ ଓମିନିହର୍ ନୁକ୍ ଚେନ୍‌ଟେର୍ ଜାକାଡ
108 ମୁନ୍ତି 2 ଧନନବାଙ୍ଗଗର୍ବ୍ୟ-ଜନନମ
ତମିବଲମହାଶ୍ଵାସି ଓମିନିହର୍ ଜ.ନନବୁର୍ ୧୧୧୩୦
ଟିଫରିକ୍‌ପର୍ 0-2423-9999 ଟିଫରିକ୍‌ପର୍ 0-2449-9561-3
ଓବିଲ୍ସ୍ ପେଟ୍ର୍ସ୍ ଓବିଲ୍ସ୍ ପେଟ୍ର୍ସ୍ ପେଟ୍ର୍ସ୍

คำนำ

หลายคนคงทราบดีว่าอากาศทางภาคเหนือของเมืองไทยเรานั้นมีฝนโรแมนติกเพียงใด ยิ่งถ้าไครเดย์ได้ไปสัมผัส 'เมืองปาย' จังหวัดแม่ย่องสอน' มากแล้วล่ะก็ คงต้องชูมือยอมรับเลยค่าว่าที่นี่นั่นนะมีเสน่ห์และสามารถทำให้หัวใจเรากราดแก่วงจนอยากหาคนมาดูแลใจได้มากแค่ไหน

เมื่อเป็นเช่นนี้ 'ตัว Z' จึงขอส่ง 'ตะวันพรางดาว' นิยายชิ้นเมื่อฉากหลังอยู่ที่ปายมาให้นักอ่านผู้น่ารักทุกท่านได้ตีมีต่ำไปกับบรรยายศาสเหล่านั้น เรื่องราวเริ่มขึ้นเมื่อ 'พันดาว' ได้รับมรดกตกทอดจากพี่สาว เธอจึงต้องไปที่นั่นเพื่อพบกับ 'อาทิตย์' ชายหนุ่มแปลงหน้าที่กลามมาเป็นผู้ด้อยเยี่ยวยา หัวใจอันบอบช้ำ หนำซ้ำยังคงยกกระตุนเตือนให้เธออุกมาเผชิญโลกใบใหม่ด้วยตัวเอง ไม่ใช่อยู่ภายนอก แต่การบัญชาของบิดาผู้เคร่งครัดอย่างที่เคยเป็นมา

เราไปลุ้นกันเลยดีกว่าจะจะเป็นแบบไหน... ตะวันและดาวดาว... สองสิ่งที่ได้ชื่อว่าคงไม่มีวันมาบรรจบพบรักกันได้นั้นจะพันฝ่าด้านอุปสรรคที่เรียกว่า 'ผู้มีพระคุณ' นี้กันไปอย่างไร

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์เจมส์

ประวัตินักเขียน

‘ตัว Z’ (อ่านว่าตัวซี) เป็นสาวเหนือลูกครึ่งเชียงใหม่-เชียงรายที่ทำอะไรได้หลายอย่าง แต่เราตีไม่ได้สักอย่าง (ฮา...) จบการศึกษาทางด้านคิลปกรรม สาขาวิชาการถ่ายภาพจากจังหวัดที่อยู่เหนือสุดของประเทศไทย ลิงที่ถนัดคือการถ่ายภาพ และการถ่ายทอดจินตนาการผ่านตัวอักษรให้กับผู้คนได้รับรู้ และยังคงไล่ลิงที่ตัวเองคิดว่า ‘ฉันเกิดมาเพื่อลิงนี้’ อย่างไม่รู้จักเห็นด้วยกันอยู่ค่ะ

ตัว Z

บทนำ

อำเภอปาย, แม่ฮ่องสอน

ชายหนุ่ม ในชุดเจ้าหน้าที่ตำรวจสาวเท้าก้าวเดินเร็วจนแทบจะเป็นวิ่งไปในโถงทางเดินของโรงพยาบาลประจำอำเภอ ใบหน้าคมลั้นนั้น เครียดซึ่งด้วยความกังวลกับข่าวที่เพิงทราบ และรีบดิ่งจากสถานีตำรวจน้ำที่นี่ทันที

พอเห็นเด็กหนุ่มวัยรุ่นที่กำลังนั่งคุ้กคามอยู่ตรงหน้าห้องน้ำเคนอยู่เพียงลำพัง เขาก็รีบเดินตรงไปหา

"จอม"

เด็กหนุ่มค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมามองเขา ใบหน้าที่ซีดเผือดและดวงตาแดงกำนั้นไม่บอกรู้ว่าสิ่งที่เข้าได้ทราบข่าวมานั้น ผลของมันคงจะสาหัสกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้แน่ๆ

"พ่ออาทิตย์..." เด็กหนุ่มเรียกชื่อเขาเสียงลั้นก่อนจะจับมือเขาเอาไว้แน่น "ผมเตือนพี่ตะวันกับพี่วิศวแล้วว่าfon จะตกราง แต่ไม่คิดว่า น้ำป่าจะพัดกลางเขาแบบนั้น..."

ท่าทางขรุยเสียของเด็กหนุ่มทำให้อาทิตย์บีบให้ล็อกเขาแน่นๆ

ก่อนจะเอ่ย平原ด้วยน้ำเสียงมั่นคง

"ไม่ใช่ความผิดของนายหรอากจอม มันเป็นอุบัติเหตุต่างหาก" แล้วเขาก็ผละหันไปที่ประตูห้องชุดเจนเมื่อนายแพทย์เดินออกจากบ้าน เมื่อเห็นลีหันข้องนายแพทย์แล้วใจของอาทิตย์ก็ตกวุ่น

"គុណអមរោ សងគនន័ែនបើនយ៉ាងឲ្យបាំងគ្រែប"

"ผอมเสียใจด้วยนะผู้ก่อ คุณวิศวานพิชชาดแพลไม่ไหวแล้วเสียก่อนมาถึงโรงพยาบาล เรากายามกู้ชีพให้แล้วแต่ก็ไม่ได้ผล ส่วนคุณตะวัน...อาการสาหัสมากเหมือนกัน อวัยวะภายในสำคัญๆ บอบช้ำเสียหายหมดแล้วเสียเลือดมาก หมออพยานามเต็มที่แล้วครับ แต่คิดว่าคงไม่พ้นคืนนี้..."

อาทิตย์รู้สึกเหมือนเข้าตัวเองอ่อนขึ้นมาในทันใด ใบหน้าขาวซีดເเพื่อดูในขณะที่ดวงตาเบิกกว้างอย่างไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

นายเพทาย์มองด้วยความรู้สึกเห็นใจเพราะรู้จักคนทั้งสามเป็นอย่างดี แต่รู้ว่าเขากำทำหน้าที่ของตัวเองอย่างสุดความสามารถแล้ว เหมือนกัน

"ตอนนี้ถ้าหากผู้ก่ออุบัติเหตุต้องโทษเป็นครั้งสุดท้าย หมายจะบอกพยานว่าให้หนะครับ ส่วนคุณวิศ...เดี๋ยวหมօจะให้ทางห้องดับจิต เตรียมการเรื่องการขยำยศพไปทำพิธีให้"

อาทิตย์พยักหน้ารับอุ่นใจ "ครับ ขอรับกวนคุณหมอด้วย
นะครับ!"

นายแพทิญญ์วัยกลางคนตบบ่าวนายตั้มราชหนุ่มพลางถอนหายใจ
ออกกมา "หมอยเลี้ยงใจด้วยนะผู้กง แต่ทางเราก็ช่วยกันอย่างสุดความ
สามารถจริงๆ"

อาทิตย์ผืนยิมบางๆ แล้วล่าຍหน้า "ไม่เป็นไรหรอกครับ ต้องขอบพระคุณคุณหมอด้วยช้ำที่พยายามช่วย"

"ถ้าอย่างนั้นหมอขอตัวก่อนนะ ผักของเข้าไปดูคณตะวันเถอะ"

ชายหนุ่มพยักหน้า ก่อนจะแตะไฟเลื่อมให้เดินตามเข้าไปในห้องที่พยาบาลบอกว่าทอตตะวันอยู่ในนั้น ด้วยใจที่หวังว่าปาฏิหาริย์และโชคชะตาจะไม่ใจร้ายมากจนถึงขนาดพรากรคนลำดับที่สองคนของเขากลับจากไปในเวลาเดียวกัน

แม้มันจะรีบหรือจนแทบจะเป็นไปไม่ได้ แต่เขา ก็ได้แต่หวังไว้เพียงเท่านั้นจริงๆ

กรุงเทพมหานคร,

จัดปีต่อมา...

ภายในห้องทำงานขนาดใหญ่ที่ถูกตกแต่งไว้อย่างสวยงามสมฐานะรองกรรรมการผู้จัดการของสภากองสตรัคชั่นเซอร์วิส ร่างบางของหญิงสาวเจ้าของห้องกำลังนั่งด้วยท่าทางสบายๆ บนโซฟารับแขกท่องทันสมัย ดวงตาคู่สวยที่ยวาวรือย่างคนนี้เชือสายจีนคาดตามองเอกสารที่อยู่ในมือด้วยความตั้งใจก่อนจะวางมั่นลงพร้อมกับงหัวมองคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม

"ทำไมต้องเป็นดาวล่ำคน อาสุพจน์"

คนชื่อสุพจน์ที่เธอเอ่ยนามนั้นเป็นชายวัยกลางคนสวมแว่นตากรอบทองและสูทสีเทาเข้มดูเนี้ยบทุกกระแสเบียดนิ้วสมกับเป็นคนที่ประกอบอาชีพนักกฎหมาย เขายกหน้ารับพร้อมกับยื่นเพิ่มอีกเพิ่มหนึ่งให้

"คุณอาทิตย์ หุ้นส่วนที่ดูแลเกสต์เฮ้าส์ของคุณตตะวันบอกผมว่า นี่เป็นความต้องการของคุณตตะวันก่อนจะเลี้ยนนี่ครับ"

"เรื่องหุ้นของพี่ตตะวันนี่ดาวเข้าใจนะครับ แต่ว่าหุ้นของสามีพี่ตตะวันมาเกี่ยวอะไรกับเราด้วย แล้วทำไม่ถึงมาบอกดาวเอาป่านนี่ล่ะครับ ทำไม่ถึงไม่ยกให้พี่ดินกับพี่ดอย"

"เรื่องนั้นผมเองก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ ได้ยินมาว่าคุณวิศวงศ์

ก็ไม่ได้มีญาติที่ไหน ส่วนเรื่องที่ว่าทำไม่ถึงได้เอาเอกสารเรื่องหุ้นมา
แจ้งให้ทราบเอาป่านนี้ ผมคิดว่าคุณอาทิตย์คงรู้จักถึงเวลาที่เหมาะสม
ถึงได้มอบหุ้นนี้ให้กับคุณล่ำมังกรับ"

"นึกว่าจะซุบเอาไว้เป็นของตัวเองคนเดียวเสียอีก...เป็นคนดีเกิน
คาดนะเนี่ย"

"เรื่องหุ้นคุณดาวไม่ต้องเป็นห่วงหรือครับ มีการตรวจสอบบัญชี
รายรับรายจ่ายทุกๆ สามเดือน และคุณอาทิตย์เองก็ค่อยดูแลที่นี่นั่น
เป็นอย่างดีมาโดยตลอดนะครับ เขาถึงกับลาออกจากราชการมาดูแล
กิจการแทนคุณตะวันกับคุณวิศวะเฉียว" สุพจน์กล่าวพลาบเง็บ
เอกสารที่เธอเซ็นมาไว้ซองเอกสารและพนึกอย่างแน่นหนา ก่อนจะลุก
ขึ้นยืน "ถ้าอย่างนั้นผมรับภาระของคุณดาวแค่นี้แหละครับ"

พันดาวลุกขึ้นยืนและเดินไปส่งสุพจน์ที่หน้าประตูห้องทำงาน
ของเธอ "ขอบคุณอาสุพจน์มากนะครับที่อุตสาห์เอาเอกสารมาให้ดาว
ถึงที่เลย ล้ำบากเลย"

นายความประจารอบครัวยิ่มก่อนจะล่ายหน้า "ไม่เป็นไร
หรือครับ คุณดาวเองก็น่าจะลงเวะไปที่โน่นบ้างนะครับ ผมเดย
ไปครั้งหนึ่งยังติดใจไม่หายเลย บรรยายกาศน่าอยู่มากๆ"

"ดาวไปแน่นอนค่ะ" เธอตอบแล้วก้มือให้พู่สูงวัยกว่าก่อนจะ
ส่งยิ่มให้อีกฝ่ายที่เดินจากไป และพอเหลือเพียงแค่เธออยู่ในห้องทำงาน
แล้ว ใบหน้าสวยที่แตะแต้มไปด้วยรอยยิ้มก์พลันบึงตึงโดยทันที

นับตั้งแต่ท่อตะวัน พี่สาวต่างมารดาและภวิศ พี่เขยของเธอเสีย
ชีวิตอย่างกะทันหันด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์นั้นก็ล่วงเลยมาเจ็ดปีแล้ว
เธอจำช่วงเวลาอันนี้ได้เป็นอย่างดี เพราะทันทีที่ได้ทราบข่าว เธอก็รีบ
บินกลับมาเมืองไทยโดยไม่พังคำทัดทานจากพ่อซึ่งยืนกรานว่าเธอไม่
จำเป็นจะต้องกลับมา เพราะพี่สาวของเธอได้ถูกตัดขาดจากครอบครัว
มานานหลายปีแล้ว

ถึงแม้จะรู้สึกชาบชื่งใจที่ทอตะวันยังอุตส่าห์มีแก่ใจทึ่งอะไรให้เชอได้รับลึกถึงบ้าง แต่ว่าเชอกลับไม่เห็นด้วยกับการนำเงินไปลงทุนสร้างเกสต์เฮ้าส์ในจังหวัดห่างไกลอย่างแม่ของสอนชี้ยากแก่การดูแล

แต่สิ่งที่เชอประหลาดใจคือเงินปันผลที่เป็นส่วนของทอตะวัน และภรรยาที่มอบให้กับเชอหนึ่นเป็นเงินจำนวนไม่น้อยที่เดียว และไม่น่าเชื่อว่าคนที่ได้ชื่อว่ามีเงินปันผลน้อยที่สุดอย่างนายอาทิตย์จะสามารถหักห้ามใจที่จะไม่ครอบครองเงินจำนวนขนาดนี้เป็นของตัวเอง

และเชอก็ไม่เข้าใจอีกเมื่อกันว่า เพราะเหตุใด เขาก็ให้สุพจน์มอบเอกสารการโอนหุ้นของห้องส่องให้กับเชอในเวลาหนึ่ง แทนที่จะมอบให้ทันทีที่ทอตะวันและภรรยาเลี้ยงชีวิต แล้วถึงจะมอบให้เชอตอนนี้ก็ใช้ว่าเชอจะมีเวลาไปดูแลมันเหมือนอย่างที่ทอตะวันเคยทำเลี้ยงเมื่อไรกันเล่า

หญิงสาวถอนใจยาวด้วยความหนักใจกับสิ่งที่จะต้องรับมือแล้ว ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้หนังบุนวมตัวหนาตรงตื้นทำงาน นิ้วเรียวยาว กดปุ่มอินเตอร์คอมที่อาไว้ใช้ติดต่อ กับเลขา ที่อยู่หน้าห้องพร้อมกับกรอกเสียงลงไป

"คุณนกคค ช่วยดูตารางงานของดาวหน่อยค่ะว่าสามารถเคลียร์ริคิวให้ดาวสักอาทิตย์หนึ่งได้ไหม และกรุบกวนช่วยจองตัวเครื่องบินไปเชียงใหม่ในช่วงนั้นให้ดาวด้วยนะค่ะ แล้วก็..." เชอเงินคำสั่งอาไว ก่อนจะหยิบนามบัตรที่สุพจน์ทิ้งไว้ให้มาดู ก่อนจะพูดต่อ

"ช่วยโทรไปบอกคุณอาทิตย์ ที่เบอร์...หน่อยนะค่ะ บอกเขาว่า ดาวต้องการไปดูเกสต์เฮ้าส์ของพี่ตะวัน ถ้าเขาระดวาก็ให้ติดต่อกับลับมาหาดาวด้วย แค่นี้แหล่ะค่ะ ขอบคุณล่วงหน้านะค่ะ"

หลังจากที่สั่งการไปอย่างยาวเหยียดแล้ว ดาวหน้างามก็ยกมุมปากยิ้มด้วยความพึงพอใจเมื่อดูเหมือนว่าเชอจะนึกหาทางออกในเรื่องนี้ได้แล้ว ถ้าหากว่ามองนั้นจัดการเกสต์เฮ้าส์ของทอตะวันได้ดีจริง

ພັນດາວກົດືດວ່າເຮືອນ່າຈະລອງເສັນອໝາຍຫຸ້ນທີ່ເຮືອເພີ່ງໄດ້ມາໃຫ້ກັບໝອນໜັນ
ໄປເລຍນ່າຈະດີກວ່າ

บทที่ ๑

อาทิตย์มองกลุ่มคนที่เดินออกมายากประตูของส่วนผู้โดยสาร ขาเข้าเพื่อมองหาคนที่เขารออยู่เกือบครึ่งชั่วโมง แล้วก็มองนาฬิกาข้อมือ อีกครึ่งก่อนจะพ่นลมหายใจออกมายาวเหยียด เงยหน้ามองไปที่ประตู ส่วนผู้โดยสารขาเข้าอีกครึ่ง

รู้แบบนี้ไม่น่าก่อเวลาเลย

เขาเพิ่งได้พูดคุยกับน้องสาวของทอตะวันเมื่อไม่กี่วันก่อน เชือ บอกเขาว่าต้องการจะมาดูเกสต์เฮ้าส์ที่เพิ่งได้รับโอนมาเป็นของตัวเอง เพื่อดูว่าจะทำอะไรได้บ้าง ซึ่งเขาก็รู้สึกแปลกใจอยู่เหมือนกัน เพราะตอนแรกเขากลัวแค่ตั้งใจว่าจะแสดงความโกร่งใส่ด้วยการมองเงินปันผล กำไรของเกสต์เฮ้าส์ให้กับพันดาวตามที่ทอตะวันขอร้องเขาว่าก่อนที่จะสิ้นลมหายใจเพียงเท่านั้น และไม่เคยคาดหวังว่าคนพากันจะหันมาเหลียวแลในสิ่งที่ทอตะวันสร้างเอาไว้ด้วย

หญิงสาวร่างสูงโกร่งในชุดเลือดใหม่พร้อมเข้ารูปหลีซมพูอ่อนและ กางเกงยีนสีน้ำเงินเข้มที่เดินออกมารอรวมกับกระแสปลาล้อลาภดูโดดเด่น ออกมายากกลุ่มนักเดินทางอย่างเห็นได้ชัด อาทิตย์เห็นแล้วก็รู้ทันที

ว่าเป็นคนที่เขารออยู่แน่ ใบหน้างามถูกกล้อมกรอบด้วยผมยาวดำขลับ หยักศักเป็นล่อนคลื่น ให้การเพื่อมาตามจังหวะการก้าวเดิน ริมฝีปากอิม สีชมพูระเรื่อเม้มเข้าหากันสนิทยามที่มองซ้ายมองขวาคนที่มารับ อาทิตย์ยังคงยืนที่เดิมเพื่อรอดูว่าแม่สาวคนนี้จะทำยังไง หากว่ายังไม่มีคนมารับ

"ไหนบอกว่าจะมารับไป" พันดาวบ่นกับตัวเองขณะที่พยายามมองหาป้ายหรือคนที่จะบ่งบอกได้ว่าเป็นคนมารับเชอ เธอหยิบโทรศัพท์มือถือออกมายื่นให้จะโทรศัพท์ไปตามที่เกสต์เฮ้าส์ว่าหมอนนนออกมานแล้วหรือยัง และก็ต้องหงุดหงิดเมื่อทางเกสต์เฮ้าส์บอกว่าเข้าขั้บรถออกมากตามตั้งแต่เช้า และเวลานี้ก็ยังคงอยู่ที่สนามบินแล้ว เธอจึงสอบถามเบอร์โทรศัพท์มือถือของเขามาเพื่อที่จะได้โทรศัพท์ว่าเขารออยู่ไหนแล้ว

"ให้มันได้แบบนี้สิ" เธอรู้สึกหงุดหงิดเมื่ออาทิตย์ไม่ยอมรับสายสิ่งที่เธอไม่ชอบที่สุดก็คือคนไม่รักษาเวลา และเธอตัดใจที่จะไม่รอเข้าอีกต่อไปแล้ว

อาทิตย์ยอมยกมือให้พันดาวใจที่เห็นเธอทำท่าทางหงุดหงิดออกมาย่างซัดเจนขณะเดินไปที่เคาน์เตอร์บริษัทรถเช่า นี่คิดจะขับรถไปที่ป้ายสองเลี่ยแหรอเนี่ย เขาก็ต้องย่างเห็นขันแล้วตัดสินใจเลิกแก้ลังเชอ

พันดาวชะงักเมื่อเห็นผู้ชายคนหนึ่งเดินตรงมาหาเธอ และไม่ต้องเดาเชอกรู้ได้ทันทีว่าเป็นใคร

"คุณพันดาวใช่ไหมครับ ผู้ชายคนนี้คืออาทิตย์ครับ" เขากล่าวแนะนำตัวกับเชอ

"อ้อ...คุณนั่นเอง สวัสดีค่ะ"

พันดาวยกมือไหว้เขามั่วว่าจะรู้สึกหวานๆ เมื่อคุ้นหน้าจะไม่ดูบุกขึ้นเลยสักนิดที่เกือบทำให้เธออุ้งเกือบ

"ฉันคิดว่าคุณจะไม่มาเลี้ยแล้ว เพราะโทรศัพท์ไม่รับสาย"

"ผมเพิ่งเคยมาสนาમบินเชียงใหม่เป็นครั้งแรกหลังจากที่เข้าปรับปรุงขยายสนาમบินนี่ครับ ก็เลยเดินลงไปปั่งอินเตอร์ฯ โน่นถ้าหากทำให้คุณรอ ผมก็ต้องขอโทษด้วย" เขากลอกหน้าตายก่อนจะคุ้วครับเปลือกตาของเชือมาถือเลี้ยงเอง

"ฟังดูเหมือนเป็นคำแก้ตัวยังไงไม่รู้นะครับ" เธอเห็นปูเข้าแล้วหยิบแล้วกันเดดอันโตมาสูมเมื่อเดินออกมานั่งนอกอาคารผู้โดยสาร ข้าเข้าแล้ว

เขากลับมาทำเป็นทุกหวนลมและนึกเลียดายที่เธอบดบังดวงตาคุ้มสายของเธอด้วยแวนกันเดดยิ่ห้อหูที่เขาระบุว่ารากมันคงไม่เบาแน่

"คุณทานอะไรมาหรือยังครับ"

"ฉันยังไม่ทิ่วค่ะ"

"แต่ผมพิว ราไ派ห้องไรทานก่อนจะไปป้ายก็แล้วกัน" เข้าตัดบทก่อนจะเดินนำเธอไปที่รถซึ่งจอดอยู่ตรงลานจอดรถของสนาમบิน

พันดาวมองร่างสูงที่เขาแต่เดินดุ่มๆ ไปที่รถโดยไม่สนใจว่าเธอจะว่าเช่นไรแล้วก็นึกเดี๋ยวเข้าขึ้นมาทันที ไม่เข้าใจเลยว่าพี่ตะวันไปคบหาเป็นเพื่อนสนิทกับหมอนี่ได้ยังไง แค่เจอกันไม่ถึงห้านาทีเขอก็รู้สึกไม่ถูกชะตาแล้ว เธอพ่นลมหายใจออกม้าด้วยความหงุดหงิดก่อนจะเดินตามหลังเข้าไปโดยไม่มีทางเลือกอื่น

อาทิตย์เหลือบมองหญิงสาวที่เขาแต่นั่งเงียบอยู่ข้างๆ เขามาตลอดทางตั้งแต่ออกจากเชียงใหม่จนใกล้จะถึงป้ายอยู่แล้ว แต่เรอก็ยังไม่ยอมปริปากอะไรออกมายเลย ตามคำก็ตอบคำ แม้จะเพิ่งเจอน้ำกันแต่อาทิตย์ก็รู้สึกได้ทันทีว่า่นองสาวของเพื่อนสนิทนั้นคงจะไม่ค่อยชอบซึ้งหน้าเขาเท่าไรนัก

"ทำไมคุณถึงได้ตัดสินใจมาที่นี่ล่ะครับ" เขากล่าวด้วยความเชื่อถือในเรื่องที่อาจจะพูดจากันอย่างปกติได้

"ເພຣະຄຸນເພີ່ມເຂົາເຂົກສາກາຣໂອນທຸນຂອງພີຕະວັນມາໃຫ້ ຈັນກີ ເລີຍອຍກມາດູວ່າເກສົງເຂົ້າສົ່ງຂອງພີຕະວັນຈະມີໜ້າຕາເປັນຍັງໄຟນ້າງ"

ພອພັນດາວກລ່າວລຶ່ງທອຕະວັນ ດວງຕາຂອງອາທິຕິຍົກໝາຍຮອຍໝອງ ລົງກ່ອນຈະຄອນໜ້າຍໃຈຢາວ "ເຈັດປີແລ້ວສີເນື່ອ ເວົ້ວເໜືອນກັນນະຄັບ"

"ຄ່ະ" ເຮົອພັກໜ້າຮັບເມື່ອຮູ້ສີກອຍ່າງເດືອກໜັກນ "ເວລາມັນຜ່ານໄປ ເວົ້ວແບບນີ້ແລະຄ່ະ"

ເຂົາຍື່ມເຕຣ້າ ເມື່ອນີກຄືງວັນທີເຂົາຕ້ອງສູງເລີຍເພື່ອນສນີທີ່ຮັກມາກ ທີ່ສຸດທັງສອງຄົນໄປ "ໃຕຣາ ຕ່າງກີເລີຍໃຈທັງນັ້ນແລະຄັບ ແຕ່ໃນເມື່ອ ເຮຍັງຄົງມີໝົວືຕອບຢູ່ກົງທຳວະໄຣໄມ່ໄດ້ມາກໄປກວ່າຮັກໜ້າລຶ່ງທີ່ເຂົາເໜືອໄວ້ ໄທ້ດີທີ່ສຸດ"

"ເຫັນອາສຸພຈົນນົບອກວ່າຄຸນລາອອກຈາກຮາຊກາຣມາດູແລະເລີຍເຫຼວດະ"

ເຂົາພັກໜ້າ "ເພຣະຄ້າທາກຍັງຮັບຮາຊກາຣອຢູ່ ພມກົງຄົງຈະໄມ່ມີເວລາ ດູແລທີ່ນີ້ ເພຣະຄ້າພມໄມ່ທຳກົງໄມ່ມີໄຄຣມາທຳຕ່ອແນ່ໆ"

"ກີແປລັກດີນະຄະທີ່ຄຸນອຸດສ່າຫຼຳລາອອກຈາກງານປະຈຳທີ່ມັ້ນຄົງມາ ທຳວະໄຣທີ່ມັນໄມ່ແນ່ນອນແບບນີ້"

"ຄົງເປັນດວງຂອງພມທີ່ໄມ່ມີວາສນາເປັນເຈົ້າຄົນໜາຍຄົນລ່ະມັ້ງຄັບ" ເຂົາພູດປັນຫຼວງເຮົາເກສົງເຂົ້າສົ່ງ ແລະເມື່ອຮອຖະບະຂອງອາທິຕິຍົກແລ່ນເຂົ້າມາໃນ ບໍລິເວນຂອງເກສົງເຂົ້າສົ່ງ ພັນດາວກີ່ຂັ້ນຕົວລູກຂຶ້ນນັ້ນໜຶ່ງທັງຕຽງ ຮູ່ໄດ້ທັນທີ ວ່າເດີນທາງມາຖື່ງຈຸດໝາຍປລາຍທາງແລ້ວ

ອາທິຕິຍົກຮາຊກະບະແລ່ນໄປຈອດຕຽງທີ່ຈອດຮາກກ່ອນຈະລົງຈາກຮາຊ ອີ່ຢ່າງກະຈັບກະຈົງ ຈາກນັ້ນກົງວິ່ງໄປເປີດປະຕູໃຫ້ພັນດາວກ້າວລົງມາຈາກ ຮັດ

"ນ້ານໝອກຕະວັນເກສົງເຂົ້າສົ່ງ ຍິນດີຕ້ອນຮັບຄັບ" ເຂົາລ່າວຕ້ອນຮັບ ເຂອຍ່າງເປັນທາງກາຣ

เมื่อลองจากรถแล้ว พันดาวก็มองสถานที่โดยรอบแล้วก็อ้าปากค้าง นี่มันเกสต์เฮ้าส์ตรงไหนเนี่ย เขอหมายความตามสิ่งที่คิดนั้นจริงๆ เพราะสภาพของสถานที่โดยรอบนั้นมันห่างไกลจากคำว่าเกสต์เฮ้าส์ไปเป็นพันโยชน์

ทั้งพื้นที่ที่กว้างขวางจนน่าจะเรียกว่ารีสอร์ตก็ยังได้ ด้านหนึ่งของที่นี่ติดกับแม่น้ำและมีศาลาขนาดเล็กสองสามหลังเพื่อให้เชกได้มาพักผ่อนเล่น ไม่ยืนต้นขนาดใหญ่หลายตันบ่งบอกว่าเป็นของตั้งเดิม นั้นให้ความร่มรื่นแก่สถานที่ เข้ากันได้ดีกับห้องพักที่สร้างแบบล็อก เคบินซึ่งปลูกเรียงรายอย่างเป็นระเบียบอยู่รายลิบหลัง เว้นระยะห่าง ให้ไม่ดูแออัดจนเกินไป สิ่งที่เห็นนี้บ่งบอกให้เหอรับรู้ได้อย่างชัดเจน ว่าผู้สร้างนั้นใส่ใจและพิถีพิถันในการสร้างสถานที่แห่งนี้ให้กลมกลืน กับธรรมชาติที่มีอยู่ดั้งเดิมมากแค่ไหน

"ที่นี่สวยมากนะครับ" เขอชมจากใจจริง

"ต้องยกประโภชน์ให้ต้นคิดเข้าเหละครับ ผมก็แค่ดูแลให้มันดี เหมือนอย่างที่เคยเป็นเท่านั้นเอง...เข้าไปดูข้างในก่อนถือะครับ ผมจะได้แนะนำพากคนที่ขาดอยช่วยดูแลที่นี่ให้ดูน่ารักจักด้วย"

ชายหนุ่มพยายามมือเชิญให้พันดาวเดินเข้าไปข้างในอาคารหลักของสถานที่แห่งนี้ เขอถอดแวนตากันเดดออกและมองไปรอบๆ ด้วยความรู้สึกไม่แตกต่างจากที่เห็นข้างนอกเลย อาคารชั้นเดียวที่ติดต่อกันเป็นรูปตัวต่อกัน สถาปัตยกรรมแบบพื้นที่ใช้สอยอย่างเป็นสัดส่วน ทั้งส่วนล็อบบี้ที่มีโซฟาน่ารักๆ สองสามชุด ให้ผู้เข้าพักได้นั่งพักผ่อน มุมหนึ่งนั้นมีคอมพิวเตอร์หนึ่งเครื่องสำหรับบริการอินเตอร์เน็ต และห้องอาหารขนาดเล็กสำหรับให้เชกได้รับประทานอาหารกันอีกด้วย

แล้วชายหนุ่มร่างลันทัดคนหนึ่งก็เดินอ้อมโดยตัวคนหนึ่ง เดินอ้อมโดยตัวคนหนึ่ง ใจร้ายอย่างเป็นมิตร เครื่องดื่มของมาพร้อมกับรอยยิ้มกว้าง ทักษายอย่างเป็นมิตร

"มาแล้วหรือครับพี่อาทิตย์ แระซื้ออะไรจากเชียงใหม่มาฝากบ้าง

ຫວືອເປົ່າ"

"ອູ້ທີ່ລັງຮານນັ່ນ ເດືອຍວາດ່ອຍເອກີ້ແລ້ວກັນ" ແລ້ວອາທິຕິຍົກໜ້າມາ
ແນະນຳພັນດາວໃຫ້ຈັກ "ຈ້ອມ ນີ້ຄຸນພັນດາວ ນ້ອງສາວຂອງຕະວັນ"

ຈ້ອມຍົກມືອີ່ໄຫວ້ອືກຝ່າຍພຣົມກັບກລ່າວທັກທາຍ "ສວັສດີສະຄຸນ
ພັນດາວ"

ພັນດາວພັກໜ້າຮັບໄຫວ້ອືກຝ່າຍ "ເຮືຍກາວກີ້ໄດ້ຄ່ະ"

"ຈ້ອມເປັນຄູແລກເສົ່າລົ້ນີ້ຄວັບ ບ້ານເຂົາອູ້ແກວນີ້ ຕະວັນກົລະຍ
ໜວນໃຫ້ມາຊ່ວຍງານທີ່ເກສົ່າເສົ່າລົ້ນ ແລ້ວຕອນນີ້ເກົກີ້ເປັນຜູ້ຊ່ວຍຂອງຜມດ້ວຍ"

"ແລ້ວໄໝມີຄົນງານຄົນອື່ນເລີຍເຫຼວຄະ" ເຮືອທັນໄປຄາມອາທິຕິຍົດ້ວຍ
ຄວາມສົງສັຍ ເພຣະດູຈາກສປາພຂອງສຖານທີ່ແລ້ວ ດັກຕົກເດືອຍໄໝມີນ່າຈະ
ດູແລໄດ້ທ້ວົງນັກ

"ເຮົາໄໝໄດ້ຈຳຈັງຄົນງານປະຈຳຫຣອກຄວັບ ເຮືອງສວນເຮົາກົຈ້າງພວກ
ໜ້າບ້ານທີ່ອູ້ແກວ້າ ນີ້ມາຊ່ວຍດູແລໄໝ ສ່ວນແມ່ບ້ານຫວືອເຮືອງທຳຄວາມ
ສະາດກົມືຜມກັບຈ້ອມແລ້ວກົນ້ອງສາວຂອງຈ້ອມອືກຄົນທີ່ວັນນີ້ລາຫຼຸດເທົ່ານັ້ນ
ເອງ"

ພັນດາວຂມວດ ອົງດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ຢືນ "ແລ້ວ
ອຍ່າງນີ້ໄໝເໜື່ອຍັນແຍ່ເຫຼວຄະ"

ເຂົາຫວ່າເຮົາພລາງສ່າຍຫັ້ນ

"ໄໝຫຣອກຄວັບ ພມວ່າພວກຜມກົງອູ້ກັນໄດ້ສປາຍໆ ນະ ຄ້າໄໝຂໍເກີຍຈ
ຈນເກີນໄປ" ແລ້ວອາທິຕິຍົກໜ້າມາພູດກັບຈ້ອມ "ໄປເອກະເປົາຂອງຄຸນດາວ
ທີ່ອູ້ທັກມາຫຸ່ນໄຍ້ໄປ ເດືອຍພື້ຈະພາຄຸນດາວໄປທີ່ບ້ານຂອງຕະວັນກັບ
ໄວ້ວິຄ"

"ສະພື້ອາທິຕິຍົກ" ຈ້ອມພັກໜ້າແລ້ວເດືອນອົກໄປທີ່ຮັດຂອງອາທິຕິຍົດຍ
ໄໝຮອໃຫ້ອືກຝ່າຍບອກໜ້າ

ພອເຫຼືອກັນສອງຄົນ ອາທິຕິຍົກໜ້າມາບອກເຮືອ "ເຊີ້ນທາງນີ້ຄວັບ"

ພັນດາວເດືອນຕາມອາທິຕິຍົກເຂົ້າໄປຢັ້ງສ່ວນດ້ານໃນທີ່ແຍກອອກຈາກ

เกสต์เข้าส์ซึ่งถูกกันด้วยรัวไม่ไฟสานต่อ กันเป็นแนวกำแพงสูง บังสายตาของคนภายนอกได้อย่างแนบเนียน อาทิตย์เปิดประตูที่ทำจากไม้ไฟให้เชือเดินเข้าไป

บ้านของทอตะวันนั้นเป็นบ้านขนาดกลางแบบกึ่งไม้กึ่งปูนที่ก่อสร้างขึ้นมาด้วยโครงสร้างแบบร่วมสมัย พื้นดามของสภาพของบ้านที่บ่งบอกว่ามันถูกดูแลเป็นอย่างดีมาโดยตลอดนั้นด้วยความพอดีดูเหมือนที่สุพจน์บอกเชือว่าอาทิตย์ดูแลที่นี่เป็นอย่างดีมาโดยตลอดนั้นจะเป็นเรื่องจริง

"ผมให้คนมาทำความสะอาดที่บ้านหลังนี้ทุกอาทิตย์ เพราะฉะนั้นคุณไม่ต้องห่วงเรื่องความสกปรกหรอกนะ" เชืออกก่อนจะเปิดประตูบ้านให้เชือได้เดินเข้าไปในตัวบ้าน

บ้านขนาดสองห้องนอนมีครบทุกอย่างที่ควรจะมี ครัวขนาดเล็กที่ถูกกันส่วนด้วยเคนเนอร์ไม้ลัคที่รอมดำเนินมันเบาๆ เชิงแรงทันทัน และการตกแต่งภายในที่บ่งบอกบุคลิกของผู้คนอยู่อาศัยเอาไว้อย่างชัดเจน พื้นด้าววุ้ลสิกเหมือนมีความวุ้ลสิกบางอย่างห่อหุ้มเชือเอาไว้ทันทีที่ก้าวเข้ามาในบ้านหลังนี้ แม้ว่าทอตะวันจะจากไปนานแล้ว แต่บ้านหลังนี้คือตัวตนของพี่สาวเชือชัดๆ น้ำตาของหญิงสาวเอ่อลั้นขึ้นมาคลอหน่าวายอย่างช่วยไม่ได้ และมันคงกลั่นลงมาเป็นหยดน้ำตาถ้าหากว่าไม่มีใครคนอื่นอยู่ด้วย

เชือหยิบกรอบรูปที่ตั้งอยู่บนโต๊ะรับแขกมาดู เจ้าของภาพทั้งสองคนนั้นจ้องมองกันอย่างมีความสุขคนที่เห็นอดสะท้อนใจไม่ได้ จริงอยู่ที่บ้านหลังนี้มีตัวตนของทอตะวันอยู่ แต่พื้นด้าววุ้ลสิกได้ว่ามันยังมีตัวตนของครืออีกคนแทรกอยู่เช่นกัน และคนคนนั้นก็คือคนที่อยู่ในภาพคู่กับพี่สาวของเชือนั้นเอง

"คุณเคยเจอไอลิคไหม" อาทิตย์ถามก่อนจะหยิบรูปถ่ายที่มีพวง

เข้าสามคนกำลังซูแก้ว ให้กอลังให้เรือดู

"เคยเจอครั้งหนึ่งตอนที่พี่ตะวันนัดเจอฉันก่อนที่พวกราชแต่งงานกันนะค่ะ เรายังไม่ได้คุยกันมากนักแต่ฉันได้ยินมาว่าเขายังเป็นหนุ่ม" และ เธอก็วางแผนบูรุปนั้นลงและทุดตัวนั่งบนชุดโซฟารับแขกพลางถอนใจ "น่าเลียดายนะค่ะ แต่ตั้งงานกันได้ไม่ถึงสองปีเหตุ"

"ตอนแรกๆ ที่คุณหันมาดูจากไป พี่นี่ก็เกือบเข้าขั้นยำแย่เหมือนกันครับ เพราะตะวันเป็นทุกอย่างของที่นี่จริงๆ"

หญิงสาวมองคนที่พูดถึงพี่สาวต่างมารดาของเรอตัวยสัยตาที่อ่อนโยนแล้วก็นึกสงสัย เพราะรู้สึกได้ถึงอะไรมากอย่างที่มากกว่าการระลึกถึงเพื่อนที่จากไป

"คุณสนิทกับพี่ตะวันมากเลยเหรอค่ะ"

เขายิ้มก่อนจะพยักหน้ารับ "ผม ตะวัน แล้วก็ อิวิตรุจักกันมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยนี่ครับ ผมกับ อิวิตรุจุคณะนิติศาสตร์ ส่วนตะวันอยู่คณะสถาปัตย์ฯ คณะของเรารอยู่ใกล้ๆ กันก็เลยมีการรับน้องร่วมคณะ และพวกราสามคนจับสลากรได้เป็นบัดดี้ ก็เลยสนิทกันตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา และพอเรียนจบตะวันก็บอกว่าอย่างสร้างเกรท์เข้าส์เล็กๆ ที่ป้าย พวกราสามคนก็เลยลงขันกันสร้างที่นี่ขึ้นมา"

"เปลกตีนนะค่ะที่พี่ตะวันเลือกที่จะมาสร้างอะไรมันนี่ที่นี่"

"เหมือนตะวันเขาจะรู้ล่วงหน้านะครับว่าอีกไม่กี่ปีหลังจากนี้การท่องเที่ยวในป้ายจะบูมมาก...เหมือนจะมากเกินไปด้วยซ้ำ" เขาว่าพลางแค่นเลียงหันในท้ายประโยชน์ ก่อนที่จะเปลี่ยนเรื่องคุย "เรื่องนั้นเอาก่อนเถอะ ว่าแต่ที่คุณมาครั้งนี้ก็เพื่อจะแรมมาดูอย่างเดียวหรือว่ามาพักผ่อนด้วยล่ะครับ"

ลีหน้าสบายๆ ของพันดาวแปรเปลี่ยนไปทันที เรือขยับตัวนั่งหลังตรงและจ้องมองเขาก่อนจะพูดอย่างระมัดระวัง

"อันที่จริงแล้วฉันมาที่นี่ก็เพราะอยากคุยกับคุณเรื่องเกรท์เข้าส์

นี่แหล่ะค่ะ"

"ทำไม่เหรอครับ" สีหน้าของอาทิตย์เองก็เปลี่ยนเป็นจริงจังด้วย เช่นกัน

"ถึงแม้ว่าฉันจะซาบซึ้งที่พี่ตะวันยกที่นี่ให้ฉัน แต่ว่าฉันคงไม่มีเวลามาดูแลหรอกค่ะ ฉันก็เลยอยากรู้ว่าคุณลูกสาวนี่จะซื้อหุ้นส่วนที่ฉันมีอยู่ไหม"

"ผมไม่มีเงินมากขนาดนั้นหรอกครับ" เข้าไปวิ่งทันที "เกสต์เฮ้าส์นี้เป็นสิ่งที่พี่สาวคุณมอบให้คุณนะครับ ทำไม่คุณถึงได้ตัดสินใจแบบนี้ล่ะ"

"ฉันถือว่าถ้าหากฉันไม่มีเวลาที่จะดูแลรักษามัน ก็สัมภัยให้คนที่เขามีเวลาและเต็มใจที่จะดูแลไม่ดีกว่าเหรอคะ" แล้วเธอ ก็ถอนหายใจ ก่อนจะยิ้มบางๆ ให้เข้า "ฉันให้เวลาคุณคิดตัดสินใจดูดีๆ นะครับในระหว่างที่ฉันอยู่ ถ้าหากคุณไม่สามารถซื้อหุ้นได้จริงๆ ฉันก็จะขายหุ้นส่วนนี้ให้กับคนอื่นที่เขาน่าจะ"

อาทิตย์นั่งอยู่ไปกับสิ่งที่ได้ยิน...ตอนแรกเขาก็แอบดีใจอยู่ที่เธอคิดจะแรมมาดูที่นี่ หลังจากที่เข้าโอนเงินปันผลในส่วนของทอตะวัน และภรรยาที่เพิ่งได้รับด้วยคิดว่าเธออาจจะสนใจสิ่งที่เป็นเหมือนตัวแทนของพี่สาว แต่ดูเหมือนมันจะไม่เป็นอย่างที่เขาก็ได้รับด้วยแล้ว

"ผมไม่ยอมให้ครองอื่นมาอยู่กับที่นี่โดยเด็ดขาด" เข้าพูดพลาๆ ทำหน้าเครียด "นี่คุณไม่ได้รู้สึกอะไรเลยหรือไง"

"มันก็แค่ของนอกกายนะค่ะ ฉันไม่ใช่พากย์ดีติดอะไรหรอก" เธอกล่าวแบบไม่ได้

อาทิตย์ถอนหายใจอุหานักๆ กับคำตอบที่ได้ยิน และยังไม่ทันที่จะได้พูดอะไรต่อ เลี้ยงประชูร้าวไม่ได้ก็ดังขึ้น อาทิตย์จึงลุกไปดูที่หน้าบ้านและพบว่าจอมกำลังทิ้วกระเบื้องพื้นดาวเดินเข้ามา

"จะให้เอกสาระเป้าของคุณดาวไว้ให้หนะพ่ออาทิตย์"

"ເດືອກພີ່ເອາໄປໄທເຂົາເອງ" ອາທິຕິຍໍຕອບແລ້ວຮັບກະເປົາຈຳອມທີ່
ຂມວດຈົ້ວດ້ວຍຄວາມສັຍເນື້ອເຫັນລື່ອນ້າຂອງເຂາ

"ພີ່ອາທິຕິຍໍເປັນອະໄຮຮືອເປົລ່າ"

ພອດູກທັກ ອາທິຕິຍໍກີມກ່ອນຈະສ່າຍຫຼັ້າ "ໄນ່ມີອະໄຮຮອກ ຈຳອມ
ໄປເຝົ້າຫຼົບບື້ເຄອະ ເດືອກພີ່ຈະຈັດກາເຮືອງທີ່ພັກໃຫ້ຄຸນດາວກ່ອນ"

ພວຈຳອມອອກໄປແລ້ວ ອາທິຕິຍໍກີມເດີນກລັບເຂົ້າໄປໃນບ້ານແລະວາງ
ກະເປົາລັງຕຽບຫຼັງທີ່ພັກໄດ້

"ຄຸນພັກທີ່ບ້ານຫລັງນີ້ນະຄົບ ຄ້າທາກຕ້ອງກາຮະໄຣເພີ່ມເຕີມກົບອກ
ຈຳອມກົບໄດ້ ພມຂອຕ້າວກ່ອນ"

ພັນດາວມອງຮ່າງສູງຂອງອາທິຕິຍໍທີ່ເດີນຈາກໄປແລ້ວກີມລົບຄອນຫາຍໃຈ
ຫັນກ່າ ເຮືອພອຈະເຂົ້າໃຈວ່າເຂົ້າຮູ້ສຶກຍັງໄຟກັບເຮືອງທີ່ເພີ່ງໄດ້ຮັບຮູ້ ແຕ່ຖື່ງ
ອຍ່າງນັ້ນເຮອກໆໄມ່ຄືດຈະເອາທິນີ້ມາເປັນກາຮະດ້ວຍເໜືອນກັນ ເຂົາຈະຈະ
ຕ່ອຕ້ານຄວາມຄືດຂອງເຮືອໃນທີ່ແຮກ ແຕ່ຄ້າທາກວ່າເຂົາລອງໄຕຮ່ວຍຕອງແລະ
ພິຈາລະນາດີ່ ແລ້ວ ພັນດາວກີມ້ນີ້ຈົ່າງສະໜັບສະໜັດຈຳຄວາມຄືດຂອງເຮືອ

บทที่ ๒

หลังจากที่นั่งพกนอนพักจนเบื่อแล้ว พันดาวก็ตัดสินใจออกไปหาอะไรที่น่าสนใจกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ พอดีนอกรามาเชือก็เจอจอมที่กำลังพูดคุยกับแขกที่เข้ามาพักอยู่อย่างถูกคอ หญิงสาวจึงจะเดินเลี้ยงไปอีกทาง เพราะไม่อยากรบกวน แต่จอมที่เพอญหันไปเห็นเชือพอดีก็ทักขึ้นเลียก่อน

"อ้าว คุณดาวจะไปไหนเหรอครับ"

พันดาวหันมายิ้มให้จอมก่อนจะมองไปรอบๆ "คุณอาทิตย์ไม่อยู่เหรอจะ"

"ไปไหนไม่รู้ยะ แต่เห็นทำหน้าบึ้งออกไปเลย...แล้วคุณดาวอย่างได้อะไรหรือเปล่าครับ มีอะไรบอกผมได้นะครับ เพราะพี่อาทิตย์บอกผมไว้แล้วว่าให้ค้อยดูแลคุณดาวด้วย"

"พอดีฉันอยากจะเดินดูรอบๆ นะ"

ดวงตาของจอมเป็นประกายวาววับขึ้นมาทันที "อ้อ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวผมพาคุณดาวไปดูรอบๆ เกสต์เฮ้าส์ก็ได้ยะ"

"แล้วจอมไม่ต้องอยู่ค้อยรับแขกเหรอ" เชือขมวดคิ้วด้วยความ

ສົງສັຍ

"ອ້ອ ໄມ່ເປັນໄວໜ້າອົກຄວບ ຄ້າເຂາອຍກໄດ້ອະໄກກົດກົງຕຽງເຄານ໌ເຕົອຣ໌ເຮີຍກໄດ້ອູ່ແລ້ວ"

"ເຫວຼອ...ຄ້າອ່າງນັ້ນກົບກວນທີ່ຍອນນະ"

ຈົມເດີນນໍາເຮອໄປຢັງສ່ວນຂອງທ້ອງພັກທີ່ສ້າງເປັນບ້ານແບບລົກເຄີນ
ຫລັງຍ່ອມໆ ປລູກເຮີຍກັນໄປຢ່າງເປັນຮະບີຍ ເຮັມອງອາຄາຣແຕ່ລະຫລັງ
ທີ່ມີລັກຂະນະແຕກຕ່າງກັນແລ້ວກີ່ມວດຄົວດ້ວຍຄວາມສົງສັຍ

"ທໍາໄມ່ທ້ອງພັກແຕ່ລະຫລັງໄມ່ເໝືອນກັນເລຍລະຈ້ອມ"

"ອ້ອ ທີ່ເປັນແບບນັ້ນກີ່ເປົ້າວ່າພີ່ຕະວັນເປັນຄອກແບບໄວ້ນໍ່ຄວບ
ເຫັນພີ່ຕະວັນເຄຍພູດໄວ້ວ່າເຮົາໄມ່ຄວາມມືເຕີເສີນຄ້າເໜົາໂລດໃຫ້ກັບລູກຄ້າ
ແລະແຂກທີ່ມາພັກແຕ່ລະຄົນກີ່ຍ່ອມຕ້ອງການຄວາມແຕກຕ່າງ"

"ຊ່າງຄົດຈົງ" ເຮົາວ່າພລາງຫວ່າເຮົາທີ່ແລ້ວກີ່ພັກໜ້າຮັບເມື່ອຈົມ
ຄາມວ່າອຍກຈະເຂົ້າໄປໝາຍໃນທ້ອງພັກຫຼືໄມ່ ໂດຍທີ່ຕົນຈະຮອຍ່ອງ
ດ້ານນອກ

ກາຣົກແຕ່ງກາຍໃນຂອງທ້ອງພັກນັ້ນທີ່ໃຫ້ພັນດາວຮູ້ສຶກທີ່ໃນຮສນິຍມ
ທາງຄືລປະຂອງຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເດີມອູ່ໄມ່ນ້ອຍ ບ້ານພັກຫລັງຂາດຍ່ອມຫຼຸກ
ແປ່ງສັດສ່ວນເຂົາໄວ້ອ່າງເໜາະສົມ ຜັນງົດ້ານໃນລາບດ້ວຍບູນແລະທາສີລົ້ມ
ຈາງໆ ຂ່າຍໃຫ້ກາຍໃນທ້ອງດູອບອຸ່ນຕັດກັບສືເພອຣົນິເຈອຣົກທີ່ເປັນສິ້ນ້າຕາລໄໝ້
ຜ້າມ່ານແລະຜ້າປູ່ທີ່ນອນໃຊ້ຜ້າຜ້າຍສື່ຂາວຂີບຮົມສິ້ນ້າຕາລ ສ່ວນພື້ນທ້ອງ
ນັ້ນປູ່ດ້ວຍກະດານຂັດມັນ ທຸກອ່າງດູສ່າຍາມລົງຕົວ ບ່ານດູກຄົງຄວາມ
ໄສໃຈທຸກຮາຍລະເອີດຂອງຄົນສ້າງຈົງຈາ

"ຂອບໄໝຄວບ"

ພັນດາວຫັນຂັບໄປຕາມເລື່ອງແລ້ວກີ່ພບວ່າອາທິຕົຍກຳລັງຢືນພິງຂອບ
ປະຕູມອງເຮັວອູ່

"ເຫັນຈ້ອມບອກວ່າຄຸນອອກໄປໜ້າງນອກ"

"ພມໄປຄຸຍກັບພວກບຣີໜ້າທ້ວຽນໃນຕົວອໍາເກອມານ່າຍ່ອງຄວບ" ເຂົາຕອບ

แล้วถอยออกห่างเพื่อให้เชอได้เดินออกมาระเดินคู่กับเชอไปตามทางเดิน

"ห้องพักนี้สวยมากนะครับ ไม่ได้ใช้สวัสดุหุ้วหราแต่ก็มีสไตร์เป็นของตัวเอง ใครเป็นคนออกแบบเหรอครับ"

"พวกราชช่วยกันแต่งนั่นนี่ครับ แต่ไอเดียส่วนใหญ่ก็เป็นของตะวันอยู่ดี เพราะยังนั่นเรียนสถาปัตย์มา ส่วนพวกร่มก็เน้นงานกรรมภรรกันเลี่ยมากกว่า"

เข้าพูดพลางหัวเราะที่เมื่อนึกถึงตอนที่เขากับภริชช่วยกันขัดเพอร์นิเจอร์ไม่เก่าๆ ที่ไปตระเวนหาซื้อมาจากตลาดของเก่าในตัวเมืองเชียงใหม่และของเก่าจากพรรคพวกรที่เอื้อเพื่อให้มาฟรีๆ ด้วยกระดาษรายจันมือพองกันจนไม่หวานไม่ไหวก่อนจะเล่าต่อ

"ราชคอยๆ ทำกันไปเรื่อยๆ นั่นรับ ตอนแรกที่เปิดมีห้องพักให้เชกแค่หกหลังเองล่ะมั้ง แต่หลังจากนั้นราคาก็ขึ้นไปเล็กผสมน้อยจนต่อเติมขยายขึ้นมาได้เท่าที่เห็นตอนนี้เหลือครับ"

"แล้วที่นี่มีเชกเข้าพักเยอะไหมครับ"

"ก็พอสมควรครับ ถ้าอยู่ในช่วงฤดูท่องเที่ยวของที่นี่ก็คงต้องจองกันล่วงหน้าบ้าง"

"งั้นเหรอครับ"

แล้วเชอกเงินไปเมื่อไม่รู้จะหาอะไรมาช่วยเขากุญดี จนกระทั่งอาทิตย์พาเชอเดินมาถึงศาลา rim น้ำปาย เชอยื้มกับการตกแต่งภายในที่น่ารักและหวานให้คนไปนั่งพักผ่อนเอกสารเขนกตามใจชอบเป็นยิ่งนัก ทั้งหมอนอิงกับเบะร่องนั่งที่เป็นลายผ้าหอพื้นเมืองและของกระจุกกระจิกที่ตกแต่งในศาลานั้นดูเย็นสบายน่านั่งเป็นที่สุด

พันดาวขึ้นไปบนศาลาทันทีที่เข้าอยู่ปากชวน ด้วยอากาศร้อนเปรี้ยงแบบนี้ พอดีลมอ่อนๆ ที่พัดมาจากแม่น้ำก็ทำให้เชอร์ลีกได้ไม่น้อย

"ฉันขอถามอะไรคุณลักษณอย่างได้หมดค่ะ" เธอเอ่ยหลังจากที่เงียบ
พิงเลียงลมและเลียงน้ำใจหลอยู่พักใหญ่

"อะไรเรอครัวบ"

"ทำไมคุณถึงเรียกที่นี่ว่าเกสต์เฮ้าส์ล่ะคะ ห้องที่จริงๆ แล้วมันน่า
จะเป็นรีสอร์ตได้เลยด้วยซ้ำ"

เข้าห้องเรามาทันทีเหมือนกับว่าลิ้งที่เธอถามนั้นมันเป็นเรื่อง
ตกลาดเสียเต็มประดา "ผมจะเด้อเชียร์ว่าคุณจะต้องถูก"

ท่าทางแบบนั้นของเขาทำให้พันดาวรุ้งลีกเหมือนตัวเองกำลังถูก
หัวเราะเยาะ ริมฝีปากเธอเม้มเข้าหากันเป็นเส้นตรงเพื่อที่จะระงับ
ความเดือดชุนที่มี

"คำถามของฉันมันตกลามากเลยเหรอคะ"

เขายุดหัวเราะก่อนจะกระเเออมเพื่อปรับน้ำเสียงให้เป็นปกติ
"ผมขอโทษครับถ้าหากจะทำให้คุณรุ้งลีกไม่ดี...เรื่องที่ว่าทำไม่ที่นี่ถึงยัง
ถูกเรียกว่าเกสต์เฮ้าส์นั่น มันเป็นเพราะที่นี่เป็นเกสต์เฮ้าส์จริงๆ"

หญิงสาวขมวดคิ้ว "ฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี"

"ก็ เพราะที่นี่ไม่ได้ให้บริการแบบลูกค้าเป็นพระราชาเหมือนอย่าง
โรงแรมหรือรีสอร์ตนะลิครับ เราเน้นให้บริการเชกที่เข้ามาพักเหมือน
กับเป็นเพื่อนของเรา คนที่มาพักก็เลยรุ้งลีกเป็นกันเองแล้วก็สนับายน
เหมือนได้มาพักผ่อนที่บ้านของเพื่อนนั่นรับ"

"พังแล้วรุ้งลีกเปลกๆ นะคะ แต่่าว่าบรรยายศาสที่นี่มันก็สนับายน
เหมือนกับอยู่บ้านจริงๆ นั่นแหลก" พันดาวว่าพลาสติดลมหายใจเข้า
ปอดลึกๆ ก่อนจะเออนหลังพิงหมอนอิงและมองออกไปยังสายนำ้ที่เหล
อย่างไม่รู้จักเห็นดeneื่อยแล้วก็ยิ่มอย่างเครว่าๆ

"ดูเหมือนคุณจะมีเรื่องไม่สนบายใจอยู่นะครับ"

พันดาวหันไปเมื่อเขาราม แล้วก็หัวเราะกลับเกลื่อน เพราะไม่คิด
ว่าเขากำลังเกตเห็นด้วย "ฉันนะเหรอคะ"

"สีหน้าของคุณมันบอกน่าครับ"

แล้วเขาก็ตัดใจไม่ซักก้าซ้ำมารอไรเรือต่อ ก่อนจะกระโดดลงจาก
ศาลากลาง

"คุณอย่างไปเที่ยวในตัวอำเภอหน่อยไหมครับ"

"คุณกลัวฉันเป็นเหรอค่ะ" เธอย้อนถาม

"กี่ไม่เชิงรอหนะ แต่ไหนๆ มาป้ายทั้งทีก็ควรจะไปเที่ยวบ้าง"
แล้วเขาก็เลิกคิ้วใส่เชือ "ว่างๆ ครับ อย่างไปไหม"

เชื่อมมองเขาย่างซึ้ง ใจก่อนจะคลีบิ้มและพยักหน้ารับ "ก็ได้ค่ะ
ถ้าอย่างนั้นฉันขอไปหยอดกระเปาสะพายในบ้านก่อนก็แล้วกัน"

"เจอกันที่หน้าล็อบบี้นะครับ" อาทิตย์บอกทิ้งท้ายก่อนที่เขาจะ
เดินแยกกับเธอเพื่อไปเตรียมรถ

พันดาวเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจเมื่อเห็นสุนัขพันธุ์ล่าบรอดอร์
รีทรีฟเวอร์สีทองนั่งหางกระดิกอยู่ข้างๆ อาทิตย์ที่ยืนพิงรถรอเธออย่าง
สบ้ายอรามณ์

"นี่หมายของใครเหรอค่ะ"

"หมายของผมเองครับ ชื่อไ้อี้ยักษ์"

"เปลกจัง ทำไม่ฉันถึงไม่เห็นมันตอนเข้ามาล่ะคะ" เธอถามแล้ว
ก้าวไปจมูกของมันเล่น

"ผมล่ามมันเอาไว่นะครับ ขึ้นปล่อยให้วิ่งเล่นเหมือนปกติมีหวัง
มันคงกระโจนใส่คุณจนหงายหลังแน่ๆ"

"นี่คุณอย่าบอกนะค่ะว่าคุณจะพาเจ้านี้ไปกับเราด้วย" พันดาว
ขมวดคิ้วในขณะมองเจ้ายักษ์ที่มองเรอตาเป็น ใช้ว่าเชอร์งเกียจสุนัข
นะ แต่ว่าการต้องเดินทางไปโดยมีสุนัขนั่งไปด้วยก็คงจะไม่เหมาะสมนัก

"ไม่หักครับ ผมแค่เอามันมาแนะนำให้คุณรู้จักเท่านั้นเอง อยู่
ที่นี่กับจ้อมนะยักษ์"

พันดาวลั้นยิ่ม ให้กับภาพผู้ชายตัวโตที่ก้มลงพูดคุยกับสุนัขเมื่อัน เป็นพ่อลูกกันจริงๆ ไม่ได้ แणมเจ้ายักษ์นีก็กระไร เห่ารับเหมือนกับ พังภาชนะนุชย์อุกยัง ใจยังนั้น

"อย่าไปสนใจมันเลยครับ ไอ้หมาตัวนี้มันชอบทำติงต้องแบบนี้ แหละ" เข้าพูดปนหัวเราะแล้วตอบหัวเจ้ายักษ์เปาๆ อีกทีก่อนจะเปิดประตูรถให้เชอ

"เราจะไปไหนเหรอค่ะ"

"ตอนเย็นๆ ในเมืองจะปิดถนนส่วนหนึ่ง ให้เป็นถนนคนเดินเพื่อ ให้พกพ่อค้าแม่ค้าเอาของต่างๆ มาขายนั่นรับ" เข้าตอบขณะที่เล่นรถออกจากเกสต์เฮ้าส์

"ดูท่าทางน่าสักนิดๆ ค่ะ"

อาทิตย์ยิ่มเมื่อเห็นว่าพันดาวดูสดใสขึ้นกว่าเมื่อครู่ เกสต์เฮ้าส์ ของเขากลับห่างจากตัวอำเภอไปราวห้ากิโลเมตร แม้จะดูไม่ไกล แต่ ก็ห่างจากความวุ่นวายจากในตัวเมืองพอสมควร และเมื่อขับรถเข้าไป ใกล้ตัวเมืองเท่าไร สัญญาณที่บ่งบอกถึงความเริ่มของเมืองก็ชัดขึ้น เรื่อยๆ ชายหนุ่มนำรถเข้าจอดเป็นที่เรียบร้อยแล้วจึงพาพันดาวเดิน ชมบริเวณย่านใจกลางเมืองที่พกันก้าท่องเที่ยวนิยมไปเดินเล่นชม บรรยากาศของตัวอำเภอ

พันดาวมองสภาพของเมืองปายด้วยความประหลาดใจ เขอเคยเห็นปายผ่านทางโกรหัศน์มาบ้าง แต่ก็ไม่คิดว่าเมืองที่เล่าลือกันว่าเป็น เมืองที่เงียบสงบนั้นกลับดูคึกคักและเต็มไปด้วยผู้คนแบบนี้ ถนนสอง ข้างทางมีทั้งอาร์ตแกลลอรี่ ร้านกาแฟ และร้านขายโปรดักต์ แต่ที่เห็นจะมากที่สุดนั้นคงจะเป็นบาร์เหล้าและพับต่างๆ ที่ทำให้พันดาว นึกสงสัยเหลือเกินว่ามันจะเป็นเมืองที่สงบเงียบได้อย่างไร

"เปลกใจเหรอครับ" อาทิตย์ถามเมื่อเห็นว่าพันดาวเอ่อมองไปรอบๆ โดยไม่พูดไม่จา

"ก็นิดหน่อยนะค่ะ ฉันคิดว่ามันจะสงบกว่านี้เสียอีก"

"เมื่อก่อนมันก็เป็นเมืองที่สงบจริงๆ นั่นแหละครับ แต่พอ
กระแสของเมืองนี้เร่งมากขึ้น อะไรมากๆ อย่างก็เริ่มวุ่นวาย" แล้ว
เขาก็ถอนหายใจหนักๆ กับความเปลี่ยนแปลงข้อหนึ่งที่เขาไม่อาจ
ปฏิเสธได้

"มันก็เป็นแบบนี้แหละค่ะ เมื่อมีคนมากขึ้น ความเจริญก็ต้อง^{เพิ่มขึ้นตาม}"

แล้วหงษ์สาวก็ต้องอุทานด้วยความตกใจเมื่ออาทิตย์ริ่งแขนให้
เชือเดินหลบมอเตอร์ไซค์ที่พุ่งผ่านมาทางด้านหลัง พันดาวรุ้งลีกเหมือน
มีกระเสื่อไฟฟ้าริ่งจากต้นแขนแล่นผ่านไปทั่วทั้งร่างของเชือ ทึ้งความ
ร้อนผ่าาเอ้าไว้ในความรุ้งลีกแม้ว่าเขาก็จะแตะต้องตัวเชือแค่เพียงชั่ววินาที
ก็ตาม

"ขอบคุณค่ะ" เชือกล่าวขอบคุณเลี่ยงแฝง

"ระวังหน่อยครับ ถึงจะเป็นคนนคนเดินก็จริง แต่พวคนขับ
มอเตอร์ไซค์ก็ยังวิงแบบไม่ค่อยสนใจคนเดินลักษ่าไหร่นกหรอ"

พอตัววันลับฟ้าไป ผู้คนที่มาเดินเที่ยวตระหง่านคนเดินก็เริ่ม
หนาตาขึ้น พันดาวเรืองร้านร่วงต่างๆ ตามสองข้างทางตามคำแนะนำ
ของอาทิตย์จนได้ของติดไม้ติดมือมาบ้าง เชือยอมรับว่าแม่ปายจะดู
วุ่นวายไปบ้าง แต่ร้านขายของที่ระลึกและงานหัตถกรรมหลากหลายอย่าง
กัน่าสนใจเสียจนมองข้ามไปไม่ได้ โภสการ์ดทำมือส่วนๆ เข้มกลัดที่ระลึก
และเลือยีดลายเก่าๆ สิ่งเหล่านี้คงเป็นหนึ่งในเสน่ห์ของปายที่ดึงดูดให้
คนที่แสวงหาความเป็นอาร์ติสต์ได้เข้ามาซื้มซับบรรยายกาศเพื่อสร้าง
แรงบันดาลใจก็เป็นได้ แล้วเชือก็ต้องยกมือปองหูเมื่อได้ยินเสียงดนตรี
อึกทึกจากบาร์เหล้าแบบร็อกเก็ทที่กำลังเดินผ่าน

แต่เมื่อวันก็เสียอย่างเดียวตระหง่านเหล้าที่มีเยื่อจะแยกน้ำล้น
เหมือนจะเดาความคิดของพันดาวได้ อาทิตย์หัวเราะหึ้ง

หากปฏิริยาของเรอก่อนจะเล่าให้ฟัง "คุณเชื่อไหมว่าคนที่มาทำกิจการที่นี่ส่วนใหญ่ไม่ใช่คนท้องถิ่น"

"อ้าว ถ้าอย่างนั้นคนท้องถิ่นเขาจะทำมาหากินยังไงล่ะคะ"

"ชาวบ้านที่เคยอยู่แต่เดิมมากข้ายบ้านให้กับพวกราษฎรทั้งหลายมาเปิดเป็นร้านรองต่างๆ หมดแล้ว เพราะขาดความวุ่นวายแบบนี้ไม่ไหวน่ะครับ"

พันดาวเห็นอาทิตย์พูดด้วยสีหน้ามองๆ แล้วเออกอดรู้สึกเลียใจไปกับเข้าด้วยไม่ได้ มันน่าเลียดายจริงๆ ที่เมื่องที่เคยเงียบสงบจะต้องมาถูกทำลายเพียง เพราะคนที่ต้องการจะจกจวยโอกาสเพื่อหาผลกำไรให้กับตนเองเพียงเท่านั้น

"ฉันหิวแล้วล่ะค่ะ เรากลับไปที่เกสต์เฮ้าส์กันเลยได้ไหมคะ" เธอบอกหลังจากเดินเที่ยวจนเป็นที่พอดีแล้ว

"อยากร้าวอะไรแทนที่นี่ไหมครับ แฉวนี้ก็มีร้านอาหารเยอะแยะเหมือนกันนะ"

หญิงสาวส่ายหน้า "ไม่เอาดีกว่าค่ะ ฉันไม่รู้ว่าอาหารที่นี่จะถูกปากฉันไหม"

"ก็ได้ครับ ถ้าอย่างนั้นเรากลับกันเลยดีกว่า" แล้วอาทิตย์ก็พาเธอเดินกลับมาที่ร้านและขับกลับไปที่เกสต์เฮ้าส์แบบไม่ต้องถามเธอซ้ำอีก

เมื่อกลับมาถึงเกสต์เฮ้าส์ พันดาวก็พูดเข้าใจแล้วว่าทำไมอาทิตย์ถึงได้ล่ามเจ้ายักษ์เอาไว้ เพราะทันทีที่ลงจากรถ เจ้าสุนัขตัวโตนั้นก็กระโจนเข้าหาเธอโดยไม่คำนึงถึงขนาดตัวของมันกับเธอเลยแม้แต่น้อย เธอผลักหัวมันออกพลางหัวเราะด้วยความชอบใจเมื่อตู้เหมือนเจ้าลาบรادر์ตัวนี้มันช่างสุดใส่ร่าเริงเกินไปจริงๆ

"พอดีวัยักษ์ มากัน" อาทิตย์ปราบมายักษ์ซึ่งมันก็หยุดทันทีก่อน

จะเดินกระดิกทางมาหาเข้า "เจ้าตัวนี้นิสัยเลี้ยงชอบกระโจนใส่คนเล่น นั่นควรบ คุณคงตกใจแน่"

"ไม่เป็นไรหรอคค่ะ มันก็น่ารักดีออก" แล้วเชอก็ย่อตัวลงไปจับหน้าเจ้ายักษ์โดยไปมาเล่นอย่างมันเขียว "แกเป็นตัวแบบของที่นี่ใช่ไหม หรือ..."

อาทิตย์เห็นเจ้ายักษ์ครางรับคำรามของพันดาวแล้วก็หัวเราะด้วยความขบขัน เพราะไม่คิดว่าผู้หญิงคนนี้จะทำอะไรน่ารักๆ แบบนี้เป็นกับเข้าด้วย

พันดาวได้ยินเสียงหัวเราะของอาทิตย์ก็เงยหน้าขึ้นมอง และพอเห็นสายตาที่เขามองมาก็รู้สึกวอนวุบบันไปหน้าขึ้นมาทันที แต่เชอก็รีบกลบเกลื่อนมันเอาไว้ก่อนที่เขาจะสังเกตเห็น

"คุณอยู่เล่นกับเจ้ายักษ์ก่อนก็แล้วกันนะครับ เดี๋ยวผมจะเข้าไปทำกับข้าวให้"

เชอกลิ้กคิ้วด้วยความประหลาดใจ "คุณทำกับข้าวเป็นด้วยเหรอค่ะ"

เข้าหัวเราะออกมาอีกครั้งกับคำรามของเชอ "ถ้าทำไม่เป็นแขกที่นี่คงอดตายกันแน่ล่ะครับ ถ้าคุณเบื่อจะเล่นกับเจ้ายักษ์แล้ว ตรงล็อบบี้มีอินเตอร์เน็ตนะครับ เพื่อคุณอยากจะใช้ ผมไปทำกับข้าวล่ะ" "ฉันช่วยก็ได้นะคะ"

อาทิตย์เลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ "คุณทำกับข้าวเป็นเหรอ" คำรามของเขาทำให้เชอขมวดคิ้วขึ้นมาทันที "ทำไมคุณสามฉันแบบนั้นล่ะ คุณคิดว่าฉันทำอาหารไม่เป็นเหรอ"

เขารีบตามองเชออย่างพิจารณา "หรือว่าผมเดาผิด"

พันดาวเม้มริมฝีปากแన่จนเป็นเล่นตรง เชอไม่ชอบสายตาแบบนี้ของเขา เพราะมันทำให้เชอนึกถึงสายตาของคนรอบข้างที่มักจะมองเชออย่างประมาสอยู่เสมอ "ใช่ค่ะ คุณเดาผิด"

"ໂຮ່...ຝມກີແດ່ທຍອກຄຸນເລີ່ມເທົ່ານັ້ນແລະຄົບ ອຍ່າໂກຮັກນີ້ເລີຍ
ນະ..."

ແລ້ວເຂົາກີໍ້ມີໃຫ້ກັບເຮືອຍ່າງເອັນດູເມື່ອເຫັນເຮືອຍ່າງທຳນັ້ງອຳນົງ

"ຄຸນເອຸ່ນເໝຍໆ ເຄອະຄົບ ເພຣະອາຫາມມື້ນີ້ຝມຕັ້ງ ໄຈະທຳເປັນ
ພິເສີ່ງເພື່ອຕ້ອນຮັບຄຸນດ້ວຍ ຄ້າສົງຈະແລ້ວຝມຈະໃຫ້ຈົ່ມມາເຮີຍຄຸນເອງ
ຕກລະນະຄົບ"

ພວເຫັນພັນດາວພັກໜ້າເຂົ້າໃຈ ອາທິຕິຍົກີໍ້ມີແລ້ວເດີນເຂົ້າໄປໃນ
ທົ່ວນຄົບຮັບຂອງເກສຕ໌ເຂົ້າສົ່ງ ປລ່ອຍໃຫ້ພັນດາວມອງເຂາດ້ວຍຄວາມເຄື່ອງຊຸ່ນ ແຕ່
ມັນກົບປິລົວຫາຍ່າໄປອ່າງຮວດເຮົວເມື່ອເຈົ້າຍັກໜີເຊັ່ນມູກດຸນມື່ອເຮືອເໜືອນກັບ
ຈະຫວານໃຫ້ມາເລີ່ມກັບມັນ ພັນດາວຈຶ່ງຫວ່າເຮົາທີ່ກ່ອນຈະດຶງໜຸ້ມັນເລີ່ມເບາງ

"ດີດຈະມາແກ້ຕົວແທນເຈົ້ານາຍຂອງແກໜ້ວໂລ່ງ" ແລ້ວເຂົາກີ້ກ້ວ່າເຮົາດ້ວຍ
ຄວາມຂອບໃຈເມື່ອເຈົ້າຍັກໜີຄຮາງໜຶງກ່ອນຈະເກົາປາລາຍເທົ່າສະກິດຂາດລ້າຍ
ຈະອ້ອນ ໜູ້ຢືນສາວຈຶ່ງລູບຫວັນເລີ່ມອີກທີ່ທີ່ກ່ອນທີ່ມັນຈະພລະໄປຈາກເຮືອ
ແລ້ວວິ່ງໄປເລີ່ມກັບແຂກທີ່ເປີ່ງກັບມາຈາກໃນເມື່ອງແທນ

ພວໄດ້ອຸ່ປ່ານເດີຍວົກຄົງ ພັນດາວກີ່ຄອນຫາຍ່າໄຈອົກມາຍາເຫີຍດ
ອາທິຕິຍົບອກວ່າຕຽບຕົວບົມມື່ອັນເຕົວຮົນຕໍ່ໃຫ້ໃຊ້ ເຮືອຈຶ່ງເດີນເຂົ້າໄປໃນບ້ານ
ເພື່ອຫຍົບຄອມພິວເຕົວຮັບປົກກົດຕົວມາດ້ວຍເພື່ອທີ່ຈະມາເປີດເຊົກ
ອື່ມລວ່າທີ່ບຣິ່ນທີ່ມີເຮືອງອະໄຣທີ່ຈະຕ້ອງໃຫ້ເຮືອພິຈານາຫວີ່ໄມ່ ຈົງໆ
ແລ້ວພັນດາວໄມ່ຕ້ອງທຳນາຍຫັກສິ່ງຂາດທີ່ວ່າຈະໄປໄຫັນກີ້ຕ້ອງຄອຍເຊົກ
ການອຸ່ປ່ານຕົວເວລາເຊັ້ນນີ້ໄດ້ ແຕ່ຄ້າທຳອ່າງນັ້ນເຂົາກີ້ຄອງຄູກພ່ອຕຽນຫັ້ນ
ວ່າເປັນລູກສາວທີ່ໄມ່ເອົາໄໝ່ເຫັນແລະຄູກຂັບອອກຈາກບ້ານເໜືອນອຍ່າງທີ່
ທອຕະວັນໂດນກີເປັນໄດ້

ແຕ່ກີ້ເປັນໂສດີຂອງທອຕະວັນແລ້ວທີ່ຫລຸດພັນຈາກວັນຂອງພ່ອໄປໄດ້
ແລະອາຈະເປັນພິ່ສ່ວນຂອງເຮືອຄົນນີ້ເຂັ້ມແຂງແລະເຊື່ອມັນໃນຕົວເອງ
ມາກພອຈຶ່ງສາມາຮັດໂບຍບິນພັນໄປຈາກກຽງທີ່ພ່ອສ້າງເອົາໄວ້ໄດ້ ພິດກັບເຮືອ
ທີ່ໄມ່ກໍລຳແມ່ກະຮ່າທີ່ຈະກໍາວັດເອກມາດ້ວຍຂາຂອງຕົວເອງ ຮິມຝີປາກປາງ

เหยียดยิมหยันตัวเอง ถึงอย่างไรเลี่ยสักวันหนึ่งเชอคงจะถูกสั่งให้แต่งงานกับครูสักคนเพื่อเหตุผลทางธุรกิจอยู่ดี

แต่มันก็อาจจะดีก็ได้ถ้าหากว่าันจะเป็นหนทางเดียวที่ช่วยทำให้เชอหลุดพ้นจากการกว้างๆ ที่ถูกกักขังไว้อยู่เช่นนี้

พันดาวนั่งอ่านเอกสารที่กันการณ เลขฯ ส่วนตัวของเชอสั่งมาให้ทางอีเมลไปพักใหญ่จนอาทิตย์ใช้ให้จ่อมมาตาม พันดาวจึงพับแล็บท็อปเก็บไปกระเบ้า ระหว่างที่เดินกลับไปที่บ้านนั้น พันดาวก็เพิ่งสังเกตเห็นว่าแขกที่มาเข้าพักในเกสต์เฮ้าล์นั่นก็มานั่งรับประทานอาหารกันอยู่หลายโต๊ะ

พอพันดาวเดินเข้ามาในบ้านก็พบว่าอาทิตย์กำลังจัดโต๊ะอาหารอยู่ เชอจึงเดินไปหยิบจานอาหารที่เข้าถือไว้สองมือมาวางบนโต๊ะอาหารเลี้ยงเอง

"คุณนั่งรออยู่เลยฯ เดอะครับ เดียวผมจะเอาของที่เหลือมาเอง" เข้าบอกแล้วเดินไปตรงแพนทรีเพื่อนำกับข้าวอีกสองอย่างมาวางบนโต๊ะ

พันดาวมองอาหารตรงหน้าแล้วก็อดที่ไม่ได้ ดูเหมือนอาทิตย์จะทำอาหารเก่งอย่างที่เข้าไม่ให้เชอฟังจริงๆ

"นี่คุณทำเองหั้งหมดเลยเหรอครับ"

อาทิตย์ยิ้มก่อนจะเลื่อนเก้าอี้ออกและนั่งลงตรงข้ามเชอ "ก็ผมนี่สิครับ เอ้า ลองซิมดูหน่อยครับว่ารสชาติถูกปากคุณไหม"

พันดาวตักกับข้าวมาลองซิมดูแล้วก็ต้องเบิกตา เพราะรสชาติอร่อยเกินกว่าที่คาดเอาไว้ แล้วเชอ ก็ตักกับข้าวอีกอย่างมาซิมแล้วก็พูดว่าทุกอย่างบนโต๊ะนั้นอร่อยอย่างไม่น่าเชื่อ

"งานได้ไหมครับ" เข้ามา ก่อนจะตักมั่นระหว่างผัดไฟแดงให้เชอ "งานเยอะๆ นะครับ"

"ຂອບຄຸນຄະ" ເຮັດກ່າວຂອບຄຸນກ່ອນຈະຕັກອາຫາຣ ໄສ່ປາກຮັບປະການ
ຕ່ອງ "ອາຫາຣທີ່ນີ້ອ່ອຍດືນນະຄະ"

"ຜມຈະຄືອວ່າເປັນຄຳໝາຍໄດ້ໄໝ" ອາທິຕິຍໍຄາມພລາງເລີກຄົ້ວໄສ່ເຮັດ
ພັນດາວຍັກໄໝລ່າກ່ອນຈະຕອບ "ກີ່ແລ້ວແຕ່ຄຸນຈະຄິດແລ້ວກັນຄະ"

"ຄ້າອ່າງນັ້ນຜມຈະຄືອວ່າຄຸນໝາຍລະກັນ" ເຂຍີ່ມໄສ່ເຮັດອ່າງຄືອີ່
ກ່ອນຈະຫວັນຄຸຍ

"ທີ່ຄຸຍກ່ອນໜັນນີ້ ຄຸນບອກວ່າຄຸນທຳອາຫາຣເປັນ?"

"ຄຸນໄມ່ເຂື່ອຫວຼວຄະ"

"ຜມກີ່ແຄ່ສັງລັບນ່ະຄວັບ"

"ຕອນຍູ້ເມືອງນອກຈັນກີ່ໃຊ້ຊີວິຕແບບປັກຕິເໝື່ອນຄນອື່ນນະຄະ
ທຸກອ່າງ່ຕ້ອງພື້ນຕົວເອງໝາດ ແຕ່ມຍັງຕ້ອງທຳນັກພິເຕັ້ນດ້ວຍເພຣະຄຸນພ່ອ
ສັງເງິນມາໃຫ້ສໍາຮັບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຈຳເປັນເທົ່ານັ້ນເອງ ແລະຄ້າໄມ່ເທັດທຳອາຫາຣ
ບ້າງກີ່ຄອດຕາຍຫີ້ອ່ານີ່ກົງຈົນເພຣະໄມ່ມີເງິນເກີບເໜືອ"

"ແຕ່ຜມໄມ່ໄດ້ຕັ້ງ ໃຈຈະດູງກຸຄຸນນະຄວັບ ເພຣະຜມເຫັນຍັດຕະວັນ
ໄມ່ເຄຍທໍາເລີຍນ່ະກີ່ເລີຍຄິດວ່າຄຸນຄອງທ່ານໄມ່ເປັນດ້ວຍແຮງ"

ພັນດາວຍີ່ມີຂັ້ນເມື່ອອາທິຕິຍຸດຸ້ງທົ່ວໂລກ
"ພື້ນຕະວັນເຂົາເປັນຄນໄມ່
ຂອບທຳກັບຂ້າວຍູ້ແລ້ວນີ້ຄະ"

"ຜມໄດ້ຍິນຕະວັນເລ່າໄທ້ພັງວ່າຄຸນເປັນພື້ນອົງຄນລະແມ່ກັນ ແລ້ວ
ນອກຈາກພວກຄຸນມີໄຄຣຄນອື່ນອີກໄໝມຄວັບ"

ເຮັດຂມວດຄົ້ວ "ພື້ນຕະວັນເປັນລູກຄນໂຕຂອງກວຣຍາຄນແຮກຂອງຄຸນພ່ອ
ນ່ະຄະ ນອກຈາກຈັນແລ້ວຍັງມີພື້ນຍື່ອງອີກສອງຄນ...ແປລກຈັງ ພື້ນຕະວັນໄມ່ເຄຍ
ເລ່າເຮືອງພວກເຮົາ ໄທ້ຄຸນພັງເລີຍຫວຼວຄະ"

ອາທິຕິຍີ່ມີແລ້ວສ່າຍໜ້າ "ໄມ່ເຄຍຫວຼວຄວັບ ພວກຜມໄມ່ຄ່ອຍຄາມ
ອະໄຮສອກແຊກຍູ້ແລ້ວ ແຕ່ມຍັງຕະວັນກີ່ໄມ່ຄ່ອຍພຸດຸ້ງດ້ວຍ ເທົ່າທີ່ເຄຍ
ໄດ້ຍິນຕະວັນພຸດຸ້ງກີ່ວ່າມີນ້ອງໝາຍສອງຄນ ນ້ອງສາວຄນເລີກອີກຄນໜຶ່ງ
ເທົ່ານັ້ນເອງ ຜມໄດ້ຍິນຕະວັນພຸດຸ້ງຄຸນຍູ້ບ່ອຍໆ ດ້ວຍ"

"พี่ตะวันพูดถึงฉันด้วยเหรอค่ะ" พันดาวประหลาดใจ เพราะไม่คิดว่าทอตะวันจะกล่าวถึงเธอให้คนอื่นฟังด้วย

"ตะวันเข้าเป็นห่วงคุณนะครับ ไม่อย่างนั้นคงไม่ยกเกสต์เข้าส์นี้ให้คุณหรอก" อาทิตย์บอกแล้วก็ยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม

"อาจจะเป็นเพราะฉันเป็นผู้หญิงเหมือนกันก็ได้มั้งค่ะ" เธอตอบเขาก่อนจะรับช้อนและผลักจานออกจากห้องเมื่อรู้สึกอิ่ม ก่อนที่จะเปลี่ยนเสื้อน้ำเป็นเดยชาเมื่อกล่าวถึงเรื่องต่อไป "ในระหว่างที่ฉันยังอยู่ที่นี่ คุณลองไตร่ตรองพิจารณาถึงเรื่องเกสต์เข้าส์นี้ดูให้ดีนะค่ะ เพราะถ้าหากคุณไม่ซื้อหุ้นส่วนนี้ ฉันก็คงจะขายให้คนที่เขานำใจตามที่บอกไปเมื่อเช้า"

ใบหน้าที่ผ่อนคลายของอาทิตย์เปลี่ยนมาเป็นเครียดขึ้น มากทันที "ทำไมคุณถึงอยากจะขายที่นี่นักล่ะ คุณไม่เห็นคุณค่าของสิ่งที่ตะวันให้คุณเลยหรือไง"

"ฉันกับคุณไปแล้วนี่คือว่าถ้าหากฉันไม่สามารถมาดูแลได้มั้นก็เปล่าประโยชน์ที่จะเก็บเอาไว้ สู้ปล่อยให้คนที่เข้าดูแลมันได้ไม่ดีกว่าเหรอ" แล้วเธอ ก็ยืนคำชาดกับเขา "ฉันให้เวลาคุณคิดหาทางออกในระหว่างนี้ ถ้าหากคุณยังหาทางแก้ปัญหาไม่ได้ก็คงจะต้องเป็นแบบที่ฉันพูดมานั่นแหละ"

อาทิตย์เหยียดริมฝีปากยิ้ม "ผมว่าผมใช้เวลาที่เหลืออยู่นี่ทำให้คุณเปลี่ยนใจยังจะง่ายกว่าอีก"

"คุณจะลองดูก็ได้นะค่ะ แต่ขอบอกไว้ก่อนเลยว่าถ้าฉันตัดสินใจอะไรลงไปแล้วก็ไม่มีทางเปลี่ยนใจหรอกค่ะ" เธอตั้งรอน้ำเสียงอย่างไร เยื่อไยก่อนจะเก็บจานเพื่อเตรียมอาไปล้าง

"ผมเองก็เหมือนกัน" อาทิตย์กล่าวเตือนเธอเลียงต่ำ "แล้วผมก็ไม่ยอมปล่อยให้คุณทำอะไรตามอำเภอใจได่ง่ายนักหรอก"

"แต่ฉันเป็นหุ้นส่วนใหญ่นี่ค่ะ ถ้าหากฉันต้องการทำอะไร คุณ

ก็ไม่มีสิทธิ์คัดค้านอยู่แล้ว และถ้าคุณคิดว่าจะทำให้ฉันเปลี่ยนใจได้ ก็ลองดู แต่ฉันว่ามั่นคงเป็นไปไม่ได้หรอก"

"แล้วคุณจะรู้เองว่าผมจะทำได้หรือเปล่า" เขาก็บجانชามอาหาร ทั้งหมดใส่ถาดแล้วเดินมาหาเชอ "วันนี้คุณก็พักผ่อนเถอะนะครับ ผมไม่กวนคุณแล้วล่ะ"

"ค่ะ ราตรีสวัสดิ์นะครับ" พันดาวเช็ดมือให้แห้งแล้วเดินไปเปิดประตูบ้านให้กับเขา แต่เรือก์ทำท่าลังเลขึ้นมา

"แล้ว...คุณอาทิตย์อนที่ไหนเหรอครับ"

"ผมกันอนที่บ้านของผมลิครับ" อาทิตย์ซึ่งไปที่บ้านหลังเล็กที่ปลูกอยู่ถัดไป "บ้านผมอยู่ตรงนั้น แล้วตรงข้างประตุ้มีอินเตอร์คอมกับออดอยู่ ถ้าหากคุณมีอะไรเรียกกดออดเรียกผมได้โดยไม่ต้องออกมานอกบ้านนะครับ ถึงแม้จะอยู่ในบริเวณของเกสต์เฮ้าส์แต่มันก็ไม่ปลอดภัยเท่าไหร่"

"ที่นี่อันตรายขนาดนั้นเลยเหรอครับ" เขօถามพลาigmongไปรบๆ ด้วยความหวาดระแวง

อาทิตย์เห็นท่าทางของเชอแล้วก็อุดปากไว้ได้ เข้าหัวเราะเบาๆ ก่อนจะบอกให้เชอสบายใจ "ไม่ได้อันตรายหรอกครับ แต่เพื่อความสะอาดและความปลอดภัยก็เลยติดอินเตอร์คอมเอาไว้ในแต่ละบ้าน จะได้ไม่ต้องวิ่งไปวิ่งมาแหะครับ จริงๆ มีอิกจุดหนึ่งก็คือตรงที่ล็อบบี้ด้วย...แต่ก็อย่าลืมล็อกประตูหน้าต่างทุกบานให้เรียบร้อยก่อนเข้าอน ด้วยนะครับ"

พันดาวพยักหน้าก่อนจะปิดประตูบ้านเมื่อเขาเดินจากไป พ้ออยู่กับตัวเองตามลำพังอีกครั้ง หญิงสาวก็ถอนหายใจยาวเหยียดก่อนจะเดินเข้าไปในห้องนอน ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่ออาบน้ำ

หญิงสาวสามเสื้อคลุมแล้วมองไปรบๆ บ้านอีกครั้ง ทอตะวันคงคิดจะสร้างครอบครัวของตนเองในบ้านหลังนี้เป็นแน่ เธอรับรู้ได้

ถึงความอบอุ่นสมกับชื่อของพี่สาว น่าเลียดายที่เธอไม่ได้ทำความรู้จักกับภริที่มากกว่านี้ เพราะเธอเองก็อยากรู้ว่าเข้าเป็นผู้ชายแบบไหนถึงพิชิตใจพี่สาวของเธอได้

พันดาวหยินกรอบรูปที่เป็นภาพถ่ายของทอตะวันและภริศมาดูคู่รักในภาพกำลังยิ่มด้วยความสุขและสดใสนจนทำให้คุณมองด้วยมิตัวไม่ได้ เธอวางกรอบรูปนั้นลงแล้วถอนหายใจยาวเดินเข้าห้องน้ำไปเพื่ออาบน้ำให้สบายน้ำ และจะได้นอนพักผ่อนเลียทีหลังจากที่เดินทางเหนื่อยมาตลอดทั้งวัน ครู่หนึ่งเธอ ก็กลับอกมาพร้อมกับเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้แห้งแล้วเปลี่ยนเป็นสัมชุดนอน จากนั้นก็คลานขึ้นเตียงและนอนแอบนเดียงหลังใหญ่ ดวงตาเยาวรีของเธอมองไปที่เพดานอย่างเลื่อนลอย

การตัดสินใจขายหุ้น...มันอาจจะโหลดร้ายในความรู้สึกของใครหลายคน แต่ในเมื่อเธอตัดสินใจไปแล้วและนี่ก็เป็นทางออกของปัญหาที่ดีที่สุดของเธอ มันก็คงไม่มีทางเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นไปได้ ส่วนเรื่องของคนอื่นมันก็คงเป็นหน้าที่ของเขาว่าที่จะต้องไปจัดการกันเองนี่นะ...

"หวังว่าพี่ตะวันคงเข้าใจด้านนี้ค่ะ"

ຕັ້ງແຕ່ເລືກຈົບໂຕ... ກັ້ນເຊີວຕະຫຼາດໃຫຍ່ວິວເພື່ອຕົມຕົນຄນອົນ
ແລ້ວທ້າກວັນນີ້ເຮືອດອຍກາເສື່ອກາທີເດີນບໍລິຫານ ບັນຈະເປັນໄປດ້າໜັນ

ອຍ່າ 'ພັນດາວ' ກີ່ໄດ້ຮັບການໂອນຫຸນ 'ບ້ານໝາຍອກຕະວັນເກລສຕ່າວັສ' ໃນສ່ວນຂອງພື້ນຖານີ້ລົບນາເປັນຂອງຕົວເອງແບບນີ້ກັນຕັ້ງຕົວ ແນ່ນີ້ມີຄວາມຄົດກີ່ຈະສານຕ່ອງກິຈການນີ້
ແຕ່ເຫຼັງສາວກີ່ຕັດສິນໃຈເດີນກາງໄປປາຍເພື່ອດູຈ້າເກລສຕ່າວັສກີ່ວ່ານີ້ໃຫ້ເກີນກັນຕາ
ເພົາວ່າຍ່າງນ້ອຍບັນກີ່ເປັນສິ່ງສຸດໄດ້ກ່າຍກີ່ພື້ນຖານີ້ເຊີງເປົ້າປະກາດຕັດຄວາມສົນພົບທີ່ກັ່ງອ້າວີໄກ້ຮອ
'ອາກີຕຍ' ເພື່ອນສັບກັນຂອງພື້ນຖານີ້ພື້ນຖານີ້ພື້ນຖານີ້ເກີນພັນດາວນາຕາລອດເຈັດປີ ເພີ້ງໄດ້ພັບໜັກນັ້ນ
ຮ່າງສາວກີ່ເປີດຈາກບອກຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະນຸ ເລີນອໝາຍຫຸນໃນສ່ວນຂອງເຮົອໃຫ້ອາກີຕຍ
ດ້າເການໃນເຊື່ອ... ເຮົກຈະບາຍໃຫ້ຄົນເປັນແກນ!
ໝາຍຫຸ່ມດັ່ງກັບໄປນີ້ເປັນ ດ້ວຍໄນ້ຄົດວ່າພັນດາວຈະກໍາລາຍຄວາມພັນຂອງພື້ນຖານີ້ເອງ
ເຂົ້າຈຶ່ງພົມຍານກໍາຖຸກວິທີກາງເພື່ອໃຫ້ເຮອເປັນໃຈ

ແຕ່ນີ້ໄປໃໝ່ເຮືອງໜ້າຍແລຍ ໃນເປື່ອພັນດາວນີ້ເຊີວຕີກີ່ເໜືອນເປັນນົກນ້ອຍໃນກຽງກອງ
ນອກຈາກກໍາຕານຄໍາສົ່ງຂອງປົດຕາໄລ້ ເຮົກໄປເຄຍໄດ້ກໍາວິໄຮອງ່າງທີ່ຕົວເອງຕ້ອງການ
ແລ້ວກາຈະໃຫ້ກັ່ງບັນຍັດຂອງຄຮອບຄຮວນາດູແລກລສຕ່າວັສຈົບຈ້ອຍໃນເປື່ອງໜ້າງໄກລແບບນີ້
ເຮືອງແບບນັ້ນນັ້ນຈະເປັນໄປດ້າຈົງໆ ບໍ່ເຮອ

ຄວາມຮູ້ສຶກສື... ກີ່ເຮັຍກວ່າຮັກ
ISBN 978-616-06-0784-6

9 78616 607846

ຮາຄາ 249 ບາກ